

ஜெயமோகனின் வெண்முரசு (வண்ணக்கடல்) நாவலில் ஏகலவ்யன் (ஏகலைவன்)

மா. ரமாதேவி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை-600032, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Ekalavyan (Ekalaivan) in Jayamohan's Novel "Venmurasu" (Colored Ocean)

M. Rama Devi a, *

^a Department of Tamil, Chellammal Women's College, Guindy, Chennai-600032, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
ramadevivy@gmail.com

Received: 25-09-2021
Revised: 27-05-2022
Accepted: 07-06-2022
Published: 12-08-2022

ABSTRACT

The Venmurasu is a magnum opus written by author Jayamohan in 26 novels spanning 25,000 pages, which started in January 2014 as a daily chapter on the website. This novel is one of the greatest novels in the world. Varnakadal is one of the 26 novels featured in Jayamohan's Venmurasu. It unfolds in the Mahabharata as the story of the neglected, the defeated, and the passed over. In this, only the history of Ekalaivan, who is one of the representatives of the lower class people, has been taken as the subject of study. This review also explains the plight of Guru Drona, who refused to train him in archery despite being the prince of Asuranadu Garudakulam and the social conditions in which he was treated as an outcast because of being a Vedar clan member on the basis of caste difference. Composed with a different storyline from Vyasa Bharatham, this novel highlights the author Jayamohan's over-imaginative status, the rise to power of the people born into the upper class, and their transgression of the oppressed. Moreover, this analysis also shows that the voices of Ekalavya's father, Hiranyathanus, and mother, Suvarna, are the voices of the lower class against the ruling class.

Keywords: Vilvedam, Azhisinan, Nishadhan, Varunam, Nalluzh.

முன்னுரை

புராணக் காலம் முதற்கொண்டு இன்றுவரை ஏற்றத்தாழ்வுகள் சமுதாயத்தில் நின்று நிலவி வருகின்றது. சாதி, செய்யும் தொழில், அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் அல்லது அனைத்து நிலைகளிலும் தாழ்ந்திருக்கும் மக்கள் மீதான தாக்குதல் தொடர்ந்து நடந்தவண்ணமே உள்ளன. பண்பாட்டு அடையாளங்களில் ஒன்றான கல்வியை அடித்தள மக்கள் பெற்றுவிடாதவாறு அதிகாரத்தில் இருந்தவர்கள் கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டனர். அடித்தள மக்களுக்கு கல்வியை மறுத்துவிட்டு, பின்னர் கல்வி இல்லாமையைக் காரணம் காட்டி அடித்தள மக்களை இழிவுப்படுத்தியுள்ளனர். ஜெயமோகனின் வெண்முரசில் வண்ணக்கடல் என்ற தலைப்பிலான நாவல் மகாபாரதத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், தோற்கடிக்கப்பட்டவர்கள், கடந்துச் செல்லப்பட்டவர்களின் கதையாக விரிகின்றது. இதில் இழிகுலத்தினன் என காரணங்காட்டி ஏகலவ்யனுக்கு வில் கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

வெண்முரசில் வண்ணக்கடல்

ஜனவரி 2014 இல் துவங்கி, இணையத்தளத்தில் தினமும் ஒரு அத்தியாயமாக 7 வருடங்களில் 26 நாவல்களாக 25,000 பக்கங்களில் இயற்றப்பட்ட மகத்தான ஆக்கம் வெண்முரசு. இது உலகின் மிகப்பெரிய நாவல்களில் ஒன்றாகும். இந்நாவல் வரிசை மகாபாரதத்தை முழுமையாக நவீன வாசகனுக்கான மொழியில் மறுஆக்கம் செய்துள்ளது. ஜெயமோகனின் வெண்முரசு தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள 26 நாவல்களில் ஒன்றே வண்ணக்கடல்.

இந்நாவலில் இளநாகன் என்ற கதாபாத்திரம் மதுரை மூதூரில் இருந்து அஸ்தினபுரியை நோக்கி வடதிசைப் பயணம் செய்யும் கதையை ஒரு கதையோட்டமாக எடுத்து சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஹிரண்யபதம் என்னும் நகரத்தில் வந்து சேரும் இளநாகன் அந்நகரத்தின் அரசன் மகதத்தின் சிற்றரசர்களில் ஒருவன் என்பதை அறிந்தான். அங்குள்ள வீரர்களின் வலக்கையில் நான்கு விரல்கள் மட்டுமே கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவர்களின் கட்டைவிரல் வெட்டப்பட்டிருந்தது. இளநாகன் அவ்வீரர்களிடம் கட்டை விரலை வெட்டிக் கொள்ளும் குலவழக்கத்தை இங்குதான் காண்கிறேன் என்றான். உடனே வீரன் ஏகலவ்ய அரசில் மட்டுமே காணப்படும் வழக்கம் இது. நாங்கள் நான்கு விரலால் ஆன வில்லியல் ஒன்றைக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளோம் என்றான். இந்த இடத்திலிருந்து ஏகலவ்யனின் கதை இந்நாவலில் சொல்லப்படுகின்றது.

வில் வித்தையில் ஏகலவ்யன் கொண்ட ஆர்வம்

ஹிரண்யபதத்தின் ஆசுரநாட்டு கருடகுலத்து அரசன் ஹிரண்யதனுஸின் மைந்தன் ஏகலவ்யன். இவனுடைய தாய் சுவர்ணை. ஒரு சமயம் சந்தையில் அஸ்தினபுரியின் வணிகன் ஒருவனிடம் மூன்று நாணும் ஆறு அம்புத்தடமும் கொண்ட வில் ஒன்றை முதன்முறையாகக் கண்டான். இதை யார் வாங்குகிறார்கள் என வணிகனிடம் கேட்டான். உடனே வணிகன், மலைக்குடித்தலைவர்கள் வாங்கி அணிகள் போல வைத்துக் கொள்கிறார்கள். இதைக் கற்க அவர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் இல்லை என்றான். அந்த வணிகனிடம் அந்த வில்லை வாங்கிக் கொண்ட ஏகலவ்யன் அன்று முதல் அதை கற்கும் ஆர்வம் கொண்டான். இதனால் யாருக்கும் சொல்லாமல் இவ்வில்லைத் தனக்குப் பயிற்றுவிப்பவர் யார் என்பதை அறிய வீராடம் நோக்கிச் சென்றான். அங்கு அரசன் வீராடரின் வில்வித்தை ஆசிரியரான தீர்க்கநாசரிடம் இதை எவரிடம் நான் கற்க முடியும் என்று ஏகலவ்யன் கேட்டான். அதற்கு தீர்க்கநாசர்,

“நானறியேன், பாரதவர்ஷத்தின் மாபெரும் வில் ஞானிகள் ஐவர். பரசுராமர், சரத்வான், பீஷ்மர், அக்னிவேசர், துரோணர். அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்” என்றார். அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று ஏகலவ்யன் கேட்டான். இளையோனே, அவர்களில் பரசுராமரும் சரத்வானும் புராணங்களில் வாழ்பவர்கள். அவர்கள் உண்மையில் இருக்கிறார்களா என்றே சொல்ல முடியாது. அக்னிவேச குருகுலம் உத்தரகங்காபதத்தில் உள்ளது. பீஷ்மரும் துரோணரும் அஸ்தினபுரியில் வாழ்கிறார்கள். ‘ஏகலவ்யன் உடனே அஸ்தினபுரி எங்கிருக்கிறது’ முதலில் ஏகலவ்யன் பிஷ்மரையே தேடிச் சென்றான். அவர் அஸ்தினபுரியில் இல்லை என்பது அறிந்து, அங்கிருந்து கிளம்பி துரோணரை காணச் சென்றான் (Jeyamohan, 2015).

இழிசினன் எனக் கூறி கல்வி மறுக்கப்படும் அவலம்

‘குறைந்த அளவு உணவு, குறைந்த அளவு உடை, குறைந்த கல்வி பெற்று வாழும் மக்கள் பிரிவினரே இன்று அடித்தள மக்கள் என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றனர் (Sivasubramaniyan, 2016).’ ஆனால், புராணக் காலத்தில் நாடாளும் மன்னனையானாலும் குல வேறுபாடு கருதி இழிசினன் என்று ஒதுக்கப்படும் நிலை இருந்திருக்கின்றது. மன்னவர் போலுஞ் செல்வத்தாராகிய இழிகுலத்தோர் நாடாண்டாராயினும் அவர்க்கு வில் வித்தை பயிலும் உரிமை மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

‘வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்

தாரும் ஆரமுந் தேருமாவும்

மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்குரிய'

என்று தொல்காப்பியம் வில், வேல், வீரக்கழல், கண்ணி, தார், ஆரம், தேர், குதிரை ஆகியன குறுநில மன்னர்களுக்கும் உரியது என்று உரைக்கிறது (Vellaivaranan, 1994). குறுநில மன்னர் என்போர் வட்டார அளவில் ஆட்சி புரிபவர்கள். மேற்கூறிய அடையாளங்கள் பெருவேந்தர்களுக்கு இருப்பது போல குறுநில மன்னர்களுக்கும் உரியதென்று கூறிய இந்நூற்பாவை அடுத்துவரும், 'அன்னராயினும் இழிந்தோர்க்கில்லை' என்ற நூற்பாவில் நான்கு குலத்திலும் இழிந்த மாந்தர்க்கு அவை உளவாகக் கூறப்படாது என்கிறது. ஏகலவ்யன் ஆசுர நாட்டு கருடக்குலத்தின் இளவரசனாக இருந்தும் அவனுக்கு வில் வித்தை பயிற்றுவிக்க துரோணர் மறுத்ததன் காரணம் அவன் அக்காலத்தில் இழிகுலம் எனக் கருதப்பட்ட வேடர் குலத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதனால் ஆகும் (Vellaivaranan, 1994).

இந்நாவலில் ஏகலவ்யன் தன் வில்லை எடுத்துக்காட்டி 'இதை தங்களிடம் கற்க வந்தேன்' எனக் கூறும் பொழுது, 'இது மலை வேடர்களுக்குரியதல்ல நீ செல்லலாம் என்றார் துரோணர். 'உத்தமரே என ஏகலவ்யன் தொடங்க மூடா, வில்வேதம் தேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே தீண்டத்தக்கது இது... செல்! என்று துரோணர் உரக்கச் சொன்னார். முதல் பார்வைக்குப் பின் அவர் அவனை நோக்கி ஒருகணம் கூடப் பார்வையை திருப்பவில்லை (Jeyamohan, 2015).

மேலும், இந்நாவலில் துரோணர் ஏகலவ்யனை நோக்கி, தொடுக்கும் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் உயர் வகுப்பினரின் அதிகாரப் போக்கினைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைகின்றது. ஓரிடத்தில் துரோணர் ஏகலவ்யனைப் பார்த்து, 'நீசா, நிஷாதா, நீ வில்வேதம் கற்று என்ன செய்யப் போகிறாய்? குரங்கு வேட்டையாடப் போகிறாயா? என்கிறார் (Jeyamohan, 2015). மற்றோரிடத்தில், 'சீ இழிபிறவியே, உன்னிடம் நான் சொல்கோர்ப்பதா? விலகு என்கிறார். இதனால் நான்கு வருணத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தன்னைத் தவிர பிறரை மனிதனாகக் கூட கருதாத அக்காலச் சூழலை அறியமுடிகின்றது.

வில் பயிற்றுவிக்க மறுத்தமைக்கான அரசியல் மற்றும் சமுதாய காரணங்கள்

சமுதாய அமைப்புகள், பொதுவாகப் புராதனச் சமுதாயம், அடிமைச் சமுதாயம், நிலவுடைமைச் சமுதாயம், முதலாளித்துவச் சமுதாயம் என நான்கு வகையாக வரலாற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சமுதாய அமைப்புகளின் தோற்றத்திற்கு பொருளுற்பத்தி முறையும் அதையொட்டி உருவாகும் வர்க்கங்களும் முக்கிய காரணிகளாக அமைகின்றன. சமயம் - சாதி - மொழி - ஆடை - அணிகலன்கள் - உணவு - உணவு உண்ணும் முறை ஆகியன சமுதாயத்தில் மக்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன. வழக்கமாக ஆளுவோர் மற்றும் ஆதிக்கச் சாதியினர் வன்முறையைப் பயன்படுத்தியே அடித்தள மக்கள் மீது தம் மேலாண்மையை நிலைநாட்டுகின்றனர். இப்பெருநாவலின் நாயகர்கள் நால்வர். துரோணர், துரியோதனன், கர்ணன், ஏகலவ்யன். இவர்களில் ஏகலவ்யன் பிறவியின் விளைவாக அடைந்த சிறுமைகளையும், அவன் எதிர்கொண்ட கோபங்களையும், ஆதிக்க வர்க்கத்தினால் பழிவாங்கப்பட்ட அவலத்தையும் இக்கதைச் சித்திரிக்கின்றது.

வியாசபாரதத்திலிருந்து வேறுபட்ட கதைக்களத்தை கொண்டு இயற்றப்பட்ட இந்நாவல் ஆசிரியர் ஜெயமோகன் அவர்களின் மிதமிஞ்சிய கற்பனை வளத்தால் மேலும் சிறப்பெய்தியுள்ளது. குரு துரோணரை சிலையாக வடித்து ஒவ்வொரு நாளும் அதை வணங்கி வில் வித்தை பயின்றதாக வியாசர் பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஆனால், இந்நாவலில் ஏகலவ்யன் குரு துரோணரை நீரில் படிமமாகக் கண்டு கற்றுத் தேர்ந்தான் என்கிறது.

குரு துரோணர் கங்கையில் ஒரு கைப்பிடி நீரை அள்ளி 'இதோ கங்கையில் அணையிடுகிறேன். உனக்கு நான் குருவல்ல போ' என்றார். ஏகலவ்யன் திகைத்து அந்த நீர்ப்படிமத்தை நோக்கினான். அதற்குள் ஒளிவிடும் ஓர் வில்லை அவனை நோக்கி நீட்டியபடி அவர் நின்று கொண்டிருந்தார். ஏகலவ்யன் துரோணரை நோக்கி உத்தமரே என்றான். போ போ என்று துரோணர் மீண்டும் கூவினார். செல்கிறேன் குருநாதரே இனி தங்கள் முன் வர மாட்டேன் என் பிழைகளை பொருத்தருள்க' என்று

சொல்லி நிலம் தொட்டு வணங்கி ஏகலவ்யன் திரும்பி கங்கை மேட்டில் ஏறி தர்ப்பை மண்டிய கரைக்குள் நுழைந்தான் (Jeyamohan, 2015).

மறுநாள் காலையில் ஏகலவ்யன் கங்கை நதிக்கு சென்ற பொழுது, 'தன் நிழல் நீளமாக விழுந்து கிடப்பதை வியப்புடன் நோக்கியபடி எழுந்தான். நிழல் அவனுடைய அசைவைக் காட்டவில்லை. அவைகளின் வளைவுகள் சீர்பட்டதும் அவன் அப்படிமத்தைக் கண்டான். அது துரோணர் தான். கனிந்த புன்னகையுடன் அவர் அவனை நோக்கினார். அவனும் புன்னகையுடன் மிகமெல்ல 'குருநாதரே' என்றான். அவர் மூன்று விரல்களைக் காட்டி ஏதோ சொன்னார். அவன் 'குருநாதரே' என்று சொன்னதுமே அவர் சொல்ல வருவதைப் புரிந்துகொண்டான். 'ஆம், ஆம் குருநாதரே! என்று கூவியபடி துள்ளி ஓடி மேடேறி தன் வில்லை எடுத்தான். அம்புகளைச் செலுத்தி ஒரே இலக்கை மூன்று தொலைவுகளில் மூன்று காலங்களில் மூன்று அம்புகளால் அடிக்கும் வித்தையைத் தேர்ந்துவிட்டு ஏகலவ்யன் வில்லைத்தாழ்த்தி வாணைநோக்கி தலையைத் தூக்கி அவனுடைய குலத்துக்குரிய வெற்றிக்குரலை எழுப்பினான். விடாய் அறிந்து ஓடிவந்து கங்கைநீர் நோக்கிக் குனிந்தபோது நீருக்குள் புன்னகையுடன் தன்னை நோக்கிய துரோணரைக் கண்டான் (Jeyamohan, 2015). அன்று முதல் ஏகலவ்யன் நதிக்கரையிலேயே வில் வித்தையை பயின்று வந்தான். தனது நாட்டிற்கு திரும்பி வந்த பிறகும் கூட அரண்மனை வாசத்தை விடுத்து நதிக்கரையிலேயே தங்கியிருந்தான்.

தன் குருவை பிரிய மனம் இன்றியே ஏகலவ்யன் இவ்வாறு நடந்து கொண்டான் எனலாம். இந்நிகழ்வு 'எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார் திண்ணியர் ஆகப் பெறின்' என்ற குறளையே நினைவுப்படுத்துகிறது. ஏகலவ்யனின் வில் பயில வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனது மனத் திண்மையினாலேயே கிடைக்கப்பெற்றது எனலாம்.

அர்ஜுனன் மூலம் ஏகலவ்யனின் வில்லாற்றலை கேட்டறிந்த துரோணர் அவனை காணச் சென்ற பொழுது, ஏகலவ்யன் கை நீட்டி அங்கிருந்த மூங்கில் தட்டியின் இரு நரம்புகளைக் கிழித்தெடுத்து ஒன்றை வானில் வீசி அதே விரைவில் நிமிர்ந்தே நோக்காமல் மறுநரம்பை வீசினான். முதல் நரம்பை இரண்டாம் நரம்பு கிழித்து இரண்டும் வந்து அவர்கள் முன் விழுந்தன. துரோணர் அஸ்திரபுடம் என்று சொன்னார். 'ஆம், நான் மட்டுமே அதை உனக்குக் கற்பித்திருக்க முடியும் இன்று என் மாணவன் அர்ஜுனுக்கு மட்டுமே அதை நான் கற்பித்திருக்கிறேன்' என்றார். நீ இதை எப்படிச் கற்றாய்? என்று கேட்டார். ஏகலவ்யன் தங்களிடமே என்றான் (Jeyamohan, 2015).

துரோணர் திகைத்தவர் போல் சில கணங்கள் அமர்ந்திருந்த பின் 'ஒருமுறை நீ கூழாங்கல் ஒன்றை நோக்கி நாணலை எறிந்தபோது நான் கூழாங்கல்லின் சிறிய முனையையே தாக்க வேண்டும் என்று சொன்னேனா?' என்றார். 'அப்போது உன்னருகே வெண்சிறகுகள் கொண்ட இரு காட்டுவாத்துகள் நின்றிருந்தன. அப்பால் மரக்கிளையில் இரு காகங்கள் நோக்கியிருந்தன. தொலைவில் ஒரு சந்தையில் எவரோ புதிய மீன் புதிய மீன் என்று கூவினர்.' துரோணரின் முகமும் உடலும் பதறிக்கொண்டிருந்தன. 'ஆம், ஆம் குருநாதரே அன்றுதான் நீங்கள் என் தோளைத் தொட்டீர்கள். அப்படியென்றால் நீங்கள்தான் வந்தீர்களல்லவா குருநாதரே,' என்றான். துரோணர் பெருமூச்சுவிட்டு 'ஆம், கனவில்' என்றார். 'பலமுறை வந்திருக்கிறேன். பலமுறை உன்னை ஆரத் தழுவிருக்கிறேன். உச்சி முகர்ந்திருக்கிறேன். உன்னைப்போல ஒரு மாணவனைப் பெற்ற நல்லாழுக்காக விழிநீர் சிந்தியிருக்கிறேன். நீயே என் முதல் மாணவன் என்றிருக்கிறேன் என்றார் (Jeyamohan, 2015).

இக்காட்சிகள் வியாசர் பாரதத்தில் இருந்து வேறுபட்டனவாக இந்நாவலின் கதையோட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளதை காட்டுகின்றது. ஏகலவ்யனின் வில் ஆர்வம் கண்டு குரு துரோணரின் ஆழ்மனது அவனுக்கு வில் பயிற்றுவிக்கவே எண்ணியிருக்கிறது. அதனால்தான் அவர் தான் அறியாமலேயே கனவுநிலையில் அவனுக்கு வில் பயிற்றுவித்திருக்கிறார். இதற்கு அக்கால சமூக அரசியல் சூழல் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இந்நாவலில் ஒரிடத்தில் துரோணர் ஏகலவ்யனைப் பார்த்து 'உன் நாடு மகதத்தின் சிற்றரசு. நீ நிஷாதன் அஸ்தினபுரியின் எதிரி நீ. அஸ்தினபுரியின் ஊழியனாகிய நான் உனக்கு கற்பிக்க முடியாது' என்றும் 'என் முதல் மாணவன் என்றும் அர்ஜுனனே அஸ்தினபுரிக்கு என் கலைப் பயின்ற ஒரு வில் நிற்பதை நான் ஒப்ப மாட்டேன்' என்றும் கூறுவதிலிருந்தும், குலத்தாழ்ச்சி

மட்டுமல்ல அரசியல் காரணங்களாலும் துரோணர் மறுத்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது (Jeyamohan, 2015).

கட்டைவிரலை காணிக்கையாக்கும் துரோணர்

ஏகலவ்யன் குரு துரோணரை நீரில் படிமமாகக் கண்டு வில் வித்தையை கற்றுத் தேர்கிறான். ஏகலவ்யனின் வில்லாற்றலை கேள்வியுற்ற துரோணர் அவனைக் காண ஹிரண்யபதம் வந்ததாக இந்நாவலில் காட்சி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படி வந்த துரோணர் ஏகலவ்யனைப் பார்த்து வில் வேதம் எங்கு கற்றாய் எனக் கேட்டார். ஏகலவ்யன் தங்களிடமே என்றான். துரோணர் திகைப்பில் ஆழ்ந்தார். உடனே ஏகலவ்யன் 'அன்று நான் தங்களைச் சந்தித்து மீண்டபோது தங்கள் படிமம் என்னுடன் வந்தது குருநாதரே. அது என்னை வழிநடத்தியது. நான் கோருவதனைத்தையும் எனக்குக் கற்பித்தது. தாங்கள் அறிந்த அனைத்தையும் நான் அவ்வண்ணம் அறிந்து கொண்டேன் என்றான். தங்களை பிரியலாகாதென்பதற்காக நான் ஒவ்வொரு கணமும் நதிக்கரையிலேயே வாழ்ந்தேன். தங்கள் விழிதொடும் தொலைவுக்கப்பால் தங்கள் மொழிதொடும் தொலைவுக்கப்பால் நான் ஒருமுறை கூட விலகிச் செல்லவில்லை' என்றான் (Jeyamohan, 2015).

உடனே, துரோணர், 'நான் காணிக்கை பெறாமல் உன் கல்வி முழுமைப்பெறாது. நான் கோரும் காணிக்கையை நீ அளிக்க வேண்டும்' என்றார். கேளுங்கள் குருநாதரே, நீங்கள் எதைக் கோரினாலும் அக்கணமே அளிப்பேன் ஆணை! ஆணை! ஆணை! என்றான். துரோணர் நிமிர்ந்து ஏகலவ்யனை உற்று நோக்கி, 'உன் வலதுகையின் கட்டைவிரலை எனக்கு குருகாணிக்கையாகக் கொடு' என்றார். அக்கணத்திலேயே ஏகலவ்யன் 'ஆணை குருநாதரே' என்றபடி அருகே நின்ற வீரன் ஒருவனின் வாளை எடுத்து தன் கட்டைவிரலை ஒங்கி வெட்டி தெறித்த துண்டை எடுத்து இருகைகளாலும் துரோணர் முன் நீட்டினான் (Jeyamohan, 2015)

“குலன் அருள் தெய்வம் கொள்மை மேன்மை

கலைபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை

நிலம்மலை நிறைகோள் மலர்நிகர் மாட்சியும்

உலகியல் அறிவோடு உயர்குணம் இனையவும்

அமைபவன் நூல் உரை ஆசிரி யன்னே”

என நன்னூல் குறிப்பிடும் நல்லாசிரியனுக்குரிய இலக்கணத்தில் உயர் குடிப்பிறப்பு, கலைகளில் தெளிவு, உலகியல் அறிவு ஆகியவற்றை துரோணர் பெற்றிருந்தும், கருணை, நிறைகோள் (தராசுக்கோள்) தன்மை ஆகியவை இன்மையால் நல்லாசிரியனுக்குரிய இலக்கணத்தை இழக்கிறார் எனலாம் (Dhamodharan, 2010).

ஒரு கணம் கூட யோசிக்காமல் குரு துரோணர் கேட்ட காணிக்கையை அளித்த ஏகலவ்யன் சிறந்த மாணவன் என உலகோரால் பேசப்படுகிறான். கட்டைவிரலை காணிக்கையாகப் பெற்ற குரு துரோணரை உலகம் இன்றுவரை நிந்திக்கிறது. வரலாற்றில் அழியாப்புகழ் பெற்றான் என இன்று நாம் ஏகலவ்யனை புகழ்ந்து பேசுகிறோம். ஆனால், இப்புகழைப் பெற அவன் கொடுத்த விலை மிகப் பெரிது. கட்டைவிரல் தான் வில்லை இயக்க தேவைப்படும் முக்கிய உறுப்பு. அதைக் காணிக்கையாக கேட்டுப் பெற்றதன் நோக்கம் இனி ஏகலவ்யன் வில்லைப் பயன்படுத்த முடியாமல் செய்ய வேண்டும் என்பதனால் ஆகும்.

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்

பேரிற் பிறந்தமை ஈரத்தி னறிப”

உயர்குடியில் பிறந்தும் மனதில் இரக்கமில்லாமல் துரோணர் செய்த இச்செயல் அவர்தம் குலத்திற்கே பழியை தேடித்தந்தது எனலாம். இது சமுதாயத்தில் மேட்டுக்குடியில் பிறந்தவர்களின்

அதிகாரப் போக்கினையும், ஒதுக்கப்பட்டோரை ஆட்டிப் படைக்கும் அவர்களின் வரம்புமீறலையும் எடுத்துரைப்பனவாக அமைகின்றது (Chelvakesavaroya Mudaliar, 1919).

தாய் சுவர்ணையின் சாபம்

‘அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்’ என்பது பழமொழி. இதனையே ‘அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்’ என்கிறது புறநானூறு. (Puliyur kesikan, 2010a) உலகில் யாராக இருந்தாலும் செய்தப் பாவத்திற்கு பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும். இதுவே உலக நியதி. அவ்வகையில் துரோணர் பின்னாளில் பாரதப் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் அவர் இழைத்த இப்பாவச் செயலுக்கான தண்டனையினைப் பெற்றார். ஏகலவ்யனின் தாய் சுவர்ணை அளித்த சாபம் அதற்கு காரணமாக அமைந்தது என்கிறது இக்கதை.

ஏகலவ்யனின் தந்தை ஹிரண்யதனுஸ் உரத்த குரலில் ‘நில்லுங்கள் குருநாதரே நீங்கள் செய்தது எந்த அறத்தின்பாற்படும்? இதென்ன ஷத்ரிய அறமா? பணிந்தவனைத் துறத்தலா ஷத்ரிய அறம்? இல்லை பிராமண அறமா? அளித்த ஞானத்தை திருப்பிக்கோரும் பிராமணன் போல் இழிமகன் எவன்? என்றார் (Jeyamohan, 2015). குரு துரோணரை முதலில் பார்த்தப் பொழுது வணங்கி துதித்த ஹிரண்யதனுஸ் அவரின் இரக்கமற்ற இச்செயலை கண்டப் பிறகு இவ்வாறு நிந்திக்கின்றார். இந்நிகழ்வு,

“பிறப்பினால் எவர்க்கும் - உலகில்

பெருமை வாராதப்பா!

சிறப்பு வேண்டுமெனில் - நல்ல

செய்கை வேண்டுமப்பா”

என்ற கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் வரிகளை நினைவுப்படுத்துகிறது (Desigavinayagam Pillai, 1955). இந்நாவலில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் முதல் குரலாக ஹிரண்யதனுஸின் இக்குரல் அமைந்தது. அதற்கு துரோணர் ‘இது கடன்பட்டோரின் அறம் அரசனே! என்று பற்களை இறுகக் கடித்து கழுத்து நரம்புகள் அதிர துரோணர் சொன்னார் (Jeyamohan, 2015). மேலும், நானறிந்த நரக வெம்மையில் என் மைந்தன் வாடலாகாது. அது ஒன்றே என் இலக்கு. அதை நிகழ்த்துவது எதுவோ அதுவே என் அறம்’ என்றார் (Jeyamohan, 2015).

இதனைக் கேட்ட தாய் சுவர்ணை, ‘இங்கு நீர் செய்த பழிக்காக என் குலத்து மூதன்னையர் அனைவரின் சொற்களையும் கொண்டு நான் தீச்சொல்லிடுகிறேன். எந்த மைந்தனுக்காக நீர் இதைச் செய்தீரோ அந்த மைந்தனுக்காக புத்திரசோகத்தில் நீர் உயிர் துறப்பீர். எந்த மாணவனுக்காக இப்பழியை ஆற்றினீரோ அந்த மாணவனின் வில் திறத்தாலேயே நீர் இறப்பீர் என்று கூறி உயிர் துறந்தாள்.’ (Jeyamohan, 2015) கல் தூண் ஓரளவுக்கு மேல் பாரத்தை ஏற்றினால் உடைந்து விழுந்து விடுமேயல்லாது, வளைந்து போகாது. அதுப் போலவே துரோணரின் பழிச்செயலை கண்ட தாய் சுவர்ணை தம் உயிரை விடத் துணிந்தாளேயன்றி குரு துரோணரின் இச்செயலைக் கண்டு பணியவில்லை. இக்காட்சி,

“உற்ற இடத்தில் உயிர் வழங்கும் தன்மையோர்

பற்றலரைக் கண்டால் பணிரோ? - கல்தூண்

பிளந்து இறுவது அல்லால் பெரும் பாரம் தாங்கின்

தளர்ந்து விளையுமோ தான்”

என்ற ஒளவையின் மூதுரையை மெய்ப்பித்துள்ளது எனலாம். தாய் சுவர்ணை அளித்த சாபமே துரோணர் உயிர் துறக்க காரணமாக அமைந்ததாக இந்நாவலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (Venkataswamy nattar, 1927). பணிந்தவர் துணிந்தால் நேரக்கூடிய விளைவை இக்கதை சித்திரிக்கிறது. நெருப்பு யார் தொட்டாலும் சுடும், உயர்ந்தோர் என்பதால் அது சுடாமல் விடுவதில்லை. அதுபோல பாவம் யார்

இழைத்திருந்தாலும் அதற்கான தண்டனையை பெற்றே ஆக வேண்டும். இது தர்மத்தின் வழி வந்த நியதி. எதார்த்தத்தில் தெய்வம் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று கருதுவது பொருந்தாது. ஒடுக்கப்பட்டோரின் எதிர்ப்பு குரலும், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எழுப்பப்படும் குரலும் தான் இதற்கு தீர்வாக அமையும்.

ஏகலவ்யன் குலம்

“முடியும் திறத்தால் முயல்க” அதாவது, நம்மால் முடிந்த அளவும் முயற்சி செய்தால் முடியாத காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்கிறது பழமொழி நானூறு. இதன்படி கட்டை விரலை காணிக்கையாக்கிய ஏகலவ்யன் மிகவும் முயன்று நான்கு விரலால் ஆன வில் வித்தையை பயின்றான் (Puliyur kesikan, 2010b). தனது தந்தையிடம் ஏகலவ்யன் ‘இன்று முதல் நமது வில்வேதம் நான்குவிரல் கொண்டது. நம் குலத்துக்கு நானே குருநாதனுமாவேன் என்றான். அப்பொழுது அவன் கையில் மூன்று நாண் கொண்ட வில் இருந்தது. அக்கணமே அங்கிருந்த அத்தனை இளையோரும் தங்கள் கத்திகளை எடுத்து வலக்கையின் கட்டைவிரலை வெட்டி முற்றத்தில் இட்டனர்’ பீகாரில் உள்ள சந்தால் பழங்குடியினர் தங்களை இன்றும் ஏகலவ்யன் குலம் என்றே கருதுகின்றனர் (Jeyamohan, 2015). அவர்களின் அரசியல் அமைப்பு ஒன்றிற்கு ‘ஏகலவ்ய சேனா’ என்ற பெயரும் உண்டு. அவர்கள் நான்கு விரல்களில் அம்பு விடுவதை வழக்கமாக கொண்டிருக்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உரிமைகளைப் பற்றி பேசுவதன் மூலமாகவோ, வெற்றிக்கான போராட்டங்களை நடுத்துவது மூலமாகவோ, தோல்விகளில் துவண்டு மீள்வதன் மூலமாகவோ திரளான மக்கள் வரலாற்றில் இடம்பெறுகின்றனர். ஏகலவ்யன் தோல்விகளில் துவளாமல் மீண்டு எழுந்ததுனாலேயே வரலாற்றில் இடம்பெற்றான் எனலாம். சமுதாயத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு முறையும் தன்னை நிலை நிறுத்தி கொள்வதற்கு பல்வேறு போராட்டங்களை சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்பொழுதும் கூட அவர்களுக்கான நியாயம் எட்டப்படுவதில்லை என்பதே உண்மை. இந்நாவலில் ஒடுக்கப்பட்டோரின் உரிமைக்குரலாக ஏகலவ்யனின் தந்தை ஹிரண்யதனுஸின் குரலையும், தாய் சுவர்ணையின் குரலையும் சொல்லலாம். அன்று எழுப்பப்பட்ட குரலானது அதிகார வர்க்கத்திற்கு எதிரான குரலாக இன்று வரை எழுப்பப்பட்டு வருகின்றது.

முடிவுரை

வியாச பாரதத்திலிருந்து வேறுபட்ட கதைக்களத்தை கொண்டு இயற்றப்பட்ட இந்நாவல் பல விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியது அனைவரும் அறிந்ததே. வியாச பாரதத்தை மூல நூல் என்று கருதினால், அதற்கு மூலம் எதுவாக இருந்தது என்ற கேள்வி எழுகிறது. மேலும், அம்மூலத்தை அப்படியே அவர் கதையாக்கியுள்ளாரா என்றும் எண்ண வேண்டியுள்ளது. ஒரு படைப்பாளி தனது இலக்கியத்தை படைக்கும் பொழுது அவன் ஆற்றலை பொறுத்து அதில் கற்பனைகளும், வருணனைகளும் வந்தமைவது இயல்பு. வியாசர் தான் கேட்ட கதையை அப்படியே இலக்கியமாக்கி இருக்க வாய்ப்பில்லை. அவர் தமது ஆற்றலை கொண்டு அதை பேரிலக்கியமாக்கியுள்ளார் என்பதே உண்மை. அவ்வகையில் ஜெயமோகனின் வெண்முரசு என்னும் இந்நாவல் இலக்கியம் அவரின் மிதமிஞ்சிய கற்பனை வளத்தால் மேலும் சிறப்பெய்தியுள்ளது எனக் கொள்ளலாம்.

References

- Chelvakesavaroya Mudaliar, T., (1919) Mudhumozhi kanchi, First Edition, S.P.C.K. Press, Chennai, India.
- Desigavinayagam Pillai, S., (1955) Asia Jothi, Fourth Edition, Paari Nilayam, Chennai, India.
- Dhamodharan, A., (2010) Nannool Mulamum Kuzhagai Thamhiraan vuraiyum, Second Edition, crea Publishers, Chennai, India.
- Jeyamohan, B., (2015) Venmurasu (vannakadal), kizakku pathippagam, new edition, Chennai, India.
- Puliyur kesikan, (2010a) Pazhamozhi Naanooru, First Edition, Saradha Pathippagam, Chennai, India.

Puliyur kesikan, (2010b) Purananooru Mulamum Vuraiyum, First Edition, Saradha Pathipagam, Chennai, India.

Sivasubramaniyan, (2016) Adithala Makkal Varalaru, First Edition, New Century Book House, Chennai, India.

Vellaivaranan, (1994) Tholkappiyam, Porulathikkaram Marapiyal Vuraivalam, First Edition, Madurai Kamarasar University, Madurai, India.

Venkataswamy Nattar, Na.Mu, (1927) Moothurai, Second Edition, Saiva Siddantha Noorpathippu kazhagam, Trinelvei, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License